

13.3.1895

so v spretnih rokah gospé Anićeve, gđne. To-warnicke pl. Sasove in gg. Beneša, Nollija, Podgrajskega (ki nastopi prvokrat v večji operni komični partiji) in g. Perdana. Tudi naš vrli zbor ima veliko in lepo ulogo v tej operi. Po vsem se je torej nadejati izredno veselega večera.

— (Slovensko gledališče.) Krasno in dostojno, da bi lepše ne bilo mogoče, praznovala se je sinoči tridesetletnica umetniškega delovanja velezaslužnega režiserja in opernega pevca gosp. Josipa Nollija. Bila je to inpozantna manifestacija ugleda in srčnih simpatij, katere si je pridobil jubilar, častno priznanje za njega neumorno in požrtvovalno umetniško in rodoljubno delovanje. Zanimanje za to slavnostno predstavo je bilo splošno, naravno je torej, da je gledališče bilo prenapolnjeno tako, da mnogi niti prostora niso mogli dobiti, da se je — prvokrat kar obstoji slovensko gledališče — razvila prava ažijotaža s sedeži. — Vsakdo je hotel biti navzočen, vsakdo je hotel slaviti slavljenca. Po ouverturi se je dvignila zavesa in pokazala se je alegorična jako ukusno in fino aranžirana živa podoba z napisom „1865—1895“. Ta podoba nam je postavila pred oči vso zgodovino slovenskega gledališča in zato naredila velik utis. Iz malega rase veliko . . . tako so si mislili igralci. V tridesetih letih smo se od preproste igre „Bob iz Kranja“ povzpeli do „Trubadurja“ in k temu je pripomogel mnogo slavitelj, naš Noll. Od gledalca na levi strani je stala skupina iz igre „Bob iz Kranja“, v kateri je jubilar prvič stopil na oder, na desni skupina iz „Trubadurja“, v sredi pa je poleg celega kupa lovorovih vencev slonela glava s bo predstavljajoča gospa Danilova z liro v roki. Dekoracije, katere je za to priliko nalašč naslikal gledališki mojster g. Stadler, so jako lepe. Vsa alegorija je bila kaj spretno uprizorjena, za kar gre zasluga starosti slovenskih igralcev g. Danilu in gledališkemu mojstru, in dala občinstvu zaželeno priliko, prirediti jubilarju viharno ovacijo. Gromovito ploskanje in burni klici „Živio Noll!“ so se razlegali po gledališču in te ovacije so se ponavljale po vsakem nastopu, po vsakem dejanju, ter postale nepopisno frenetične, ko so se jubilarju izročali veneci in pa koncem predstave. Bil je lep trenotek, ko so se jubilarju izročali veneci! Dobil je nastopne vence: lovor-vence z zlatimi zrni in dvema belo-modro-rudečima trakoma z napisom „Slavnom slovensko-hrvatskom umjetniku J. Nolliju 18. 12./3. 95 — Uprava hrvat. zem. kazališta“; lovor-venec s tremi traki, belim, modrim in rudečim z napisom „Dramatično društvo — V priznanje — Tridesetletnega delovanja“; lovor-venec z rudečima trakoma z napisom „Osobje slovenske drame — V prijazni spomin slavitelju tridesetletnice“; lovor-venec s tremi traki, belim, modrim, rudečim z napisom „Sokol Ljubljanski — Zaslužnemu bratu in umetniku — Povodom tridesetletnice“, kateri venec je izročila jubilarju deputacija treh Sokolov, na čelu jej podstarosta dr. Kušar; lovor-venec s tremi trakovi, belim, modrim, rudečim z napisom „Ljubljanska čitalnica — Slovenskemu umetniku“. Dalje se je jubilarju izročil lovor-venec z lila-trakoma (od g. notarja Gogole) in šepok suhih cvetic in smodk, moški zbor pa mu je poklonil krasno sliko z napisom „Opernemu režiserju in pevcu g. Josipu Nolliju v spomin trideset-

letnega gledališkega delovanja poklanja moški zbor — oddelek pevskega društva „Slavec“ — Predstava opere je bila iz najboljših, kar smo jih doslej imeli na našem odru. Jubilar je dokazal, da njegov glas v vseh tridesetih letih, kar poje, ni izgubil še nič svoje milobe in krasote. Sicer pa je občno priznано, da je sploh malo baritonov na svetu, ki bi grofa Luno tako peli, kakor g. Noll. Da mu je občinstvo burno ploskalo, smo že povedali, a živahno in zasluženo priznanje se je izkazovalo tudi gđ. Leščičinski, g. Benešu in gospe Anićevi. Iz kratka: Bila je lepa predstava in dostojna proslava tridesetletnice slovenskega umetnika. — Končno naj še omenimo, da je dobil jubilar brez števila čestitk, brzojavnih in pismenih in sicer od vseh strani, mej njimi iz Ljubljane: od gg. dež. predsednika barona Heina, dr. Tavčarja, notarja Gogole itd. itd.; iz Zagreba so mu čestitali: intendant dr. Stjepan pl. Miletić, obitelj Mandrović, igralec Anton, Hermina Šumovska z materjo, pevca Camarota in Teruzzi, skladatelj Vilhar; iz Varaždina: Božidar Kukuljević, Fr. Brus; iz Postojine: Viktor Parma; iz Celovca: V. Legat; iz Velenja: A. Aškerc, Ježovnik, Resman, Skubic; iz Kamnika: župan Močnik kot čitalnični predsednik in kamniški Liraši, pa došle so čestitke tudi z Bleda, iz Trsta, iz Opave in od drugod. h.

— (Nezgoda.) Danes zjutraj se je z neke hiše na Marije Terezije cesti usul pravi plaz snega in ledu in padel na mimoidočega zasebnika g. Kalistra s tako silo, da ga je podrl. G. Kalister je obležal brez zavesti in morali so ga na dom prenesti.

— (Poštni pečati.) Iz Šenčurja pri Kranji se nam piše: Čestokrat čitamo pritožbe iz raznih čisto slovenskih krajev, da imajo poštne pečate s samonemškim napisom in da se nihče ne gane, da bi se odpravilo to slovenski jezik žaleče preziranje. Tudi naša pošta ima pečat s samonemškim napisom, čeravno v vsem poštnem okolišji ni niti jednega Nemca. Nečastno je to za naš kraj! Kaj naj pa še le rečemo o našem županu, kateri je prošnji na c. kr. poštno ravnateljstvo za odpravo samonemškega pečata odrekel svoj podpis!! Druzega nič, nego da tudi naš župan „ne pojmi narodnostnega vprašanja“ današnjih dni! Šenčurci, pamtimo to!

— (Nesreča na železnici.) Sinočni brzovlak odtrgal je blizu Zaloga konja izpred vpreženega voza ter ga nekolkó časa seboj vlekel, da je žival poginila. Na vozu sedečemu kmetu se ni nič zgodilo.

— (Obešenega našli!) Piše nam dobrovoljen prijatelj iz Borovnice: Bil je tu neki nebodigatreba, ki je provzročil osobito v šolski drevsnici in po sadovnjakih mnogo škode. Minolo nedeljo našli so tega nesrečneža na plotu neke drevsnice — obešenega. Brcal je še malo, a oživiti ga ni bilo več mogoče. Sodi se splošno, da ga je pekoča vest do tega obupnega koraka gnala. Kedo pa je bil ta nesrečnež? To vam je bil star, velik — zajec, kateri je visoki sneg porábljal v to, da je preskakoval plotove drevsnic, se gostil z mladimi poganki drevsnic in si izbral sredi vrta tudi svoje bivališče; pomislil pa ni, da se bo sneg zbog južnega vremena jel topiti in nižati. Hoteč iti malo sveta pogledat, hotel je zopet preskočiti plot, a ta mu je postal previsok in je obtičal viseč mej dvema drogoma.

— (Živinska kuga na Kranjskem.) Od dne 3. t. m. se na Kranjskem ni primeril noben slučaj živinske kužne bolezni.

— (Novo slovensko društvo v Gradci.) Opetovano smo že povdarjali, da živi v Gradci na tisoče Slovencev, ki se potapljuje v nemškem morju, in misliti, da so našim rojakom naj bi šli